

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ปฏิบัติแล้วจะค้ำพระพุทเจ้าได้ที่ตรงไหน

พระเราดีไม่ดีสู้วัดอื่นไม่ได้ พระจำนวนมาก เช่น ภูสังโฆ ผาแดง ยังมากกว่าวัดเรานะ อันนี้ไม่ให้มาก คือบังคับไว้ให้อยู่ในระดับพอดี แต่ก่อน ๑๘ องค์เป็นอย่างมาก รับแค่นั้น ไม่ให้มากกว่า ๑๘ องค์ ตั้งแต่เริ่มมาสร้างวัดใหม่ๆ ประมาณ ๑๕ องค์ รับเท่านั้น เขียบขึ้นไป ๑๘ แล้วอยู่นั้นประจำ จนกระทั่งครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านล่วงลับไปๆ บรรดาลูกศิษย์ลูกหาไม่มีที่เกาะที่ยึด ที่นี้เราก็เลยแยมประตูออกหน่อย มันพึ่งประตูออกไปเลย ตั้งแต่นั้นมาเลอะเทอะไปหมดนั่นแหละ เป็นอย่างนั้นนะ

แต่ก่อนมาอยู่ที่แรก ๑๕ องค์ ขยับขึ้นมา ๑๘ องค์อยู่นั้นไม่รับเพิ่ม ครูบาอาจารย์ทั้งหลายยังมีมากอยู่ บรรดาพระเถระทั้งหลายก็ไปสำนักครูบาอาจารย์นั้นๆ ที่นี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายล่วงลับไปๆ หดเย็นเข้ามา ที่นี้หาที่พึ่งละที่นี้ ยุ่งใหญ่ เราจึงแยมประตูออกรับ พริบเลยเทียว พังประตู ไม่ใช่ธรรมดา ที่นี้ก็เลยเลอะเทอะไปหมด จนกระทั่งทุกวันนี้ เลอะเทอะหมด เลอะเทอะจนกระทั่งถึงไอ้ปุ๊กกี้ ไอ้หยอง ไม่เลอะเทอะยังงี้ก็กำลังเทศน์ว่าการมันมาจุ่นจ้าน จนเราจะจับเอาหมาสองตัวนี้มาต้มยำ มันเลอะเทอะซิงถึงต้องได้ต้มยำมัน มันเลอะเทอะไปหมด

อย่างคนที่เข้ามาในวัดนี้ก็เหมือนกัน ไม่ทราบจะมาแบบไหนต่อแบบไหน มองไม่ทัน จุ่นจ้านๆ มาเสาะแสวงหาอรรถาหารธรรม มาดูอะไรจริง ๆ มีน้อยมาก ที่มาเลอะๆ เทอะๆ มีจำนวนมากนะ จุ่นจ้านๆ ทั้งวันเลย เรานั่งอยู่กุฏิมองมานี้ยั่วเยี้ยๆ ตลอด ไม่มีวันเสาร์ วันอาทิตย์ จนกระทั่งค่ำแล้วยังไหลเข้ามา มองดูกิริยาท่าทางที่มานี้ไม่ได้มาหาความสัตย์ความจริงอะไร มาตามนิสัยนั้นแหละ มาเที่ยวเตร็ดเตร่เร่ร่อนดูนั่นดูนี่เพลินไป ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าออกมาที่ไรได้ว่าทุกทีแหละ คือเราจะออกมาตอนค่ำๆ ไม่มีคน เราถึงจะด้อมๆ ออก ออกมาจะไปดูนั่นดูนี้ ออกตอนคนไม่มี ตอนเหล่านั้นไม่ได้ นะ ต้องมาเวลาสงบๆ

เมื่อวานตอนเย็นๆ ก็มาจะออกไปดูนั่น นี่ก็ได้พูดจนได้มันยั่วเยี้ยๆ ตลอดเวลา ไม่ทราบเป็นยังไง ในวัดก็จะทำให้เสีย เจ้าของเสียแล้ว ออกมาจุ่นจ้านในวัดจะทำให้วัดเสียไปอีก พวกจุ่นจ้านนี้ ผู้รักษารักษาอยู่แทบเป็นแทบตายนะ ผู้มาจุ่นจ้านๆ มันเป็นนิสัย ไม่รู้ว่ามาจุ่นจ้านมาเป็นความเสียหายอย่างไร ทั้งๆ ที่เป็นความเสียหายด้วยความผิดพลาดของตัวเองตามนิสัยนั้นแหละ เจ้าของยังเพลินอยู่นะมาวัดมาวา ยั่วเยี้ยๆ มัน

อะไรก็ไม่ทราบ ทุกวันนี้ยิ่งมากขึ้นนะ เฉพาะวัดป่าบ้านตาดยิ่งมาก มากแต่เรื่องจู้จี้จ้านนะ ไม่ได้มากด้วยความเสาะแสวงหาศีลหาธรรมอย่างแท้จริงอะไร

มันจู้จี้จ้านๆ เรารำคาญจะตายแหละ ว่าเรารำคาญจะตายนี้เขาก็ให้ระวังปากนะ หลวงตาบัวรำคาญอยู่เดี๋ยวนี้นะ พวกนี้เขาให้ระวังปาก ปากเขามันปากอมซี่ เहांได้ทุกอย่างพวกนี้ เहांอรรถเहांธรรมก็ได้ปากอมซี่ นี่ละพวกเลอะเทอะที่ออกมาเตือนอย่างที่ว่านั้น โห การสอนโลกสอนด้วยอรรถด้วยธรรมพร้อมทุกอย่าง สมบูรณ์ทุกอย่างออกทุกลำดับๆ เราไม่เคยได้ตำหนิข้ออรรถข้อธรรมที่เราสั่งสอนโลก ไม่ว่าจะหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรจะพอดีๆ ไปตามเหตุการณ์นั้นๆ อันนี้มันจู้จี้จ้านไม่ได้เรื่องราวอะไร

ว่าให้ระวัง มันสลดสังเวชนะเรา กองขี้หมามาว่าให้ทองคำทิ้งแห่งระวัง มันจะมาเปื้อน ก็มันมาเปื้อนแล้วนี่นะ มันเลอะเทอะขนาดนี้นะ เวลานี้เมืองไทยเรารู้สึกว่าเลอะเทอะมาก ท่านทั้งหลายให้ฟังนะลูกชาวพุทธ เวลานี้มันกลายเป็นเทวทัตไปหมด ไม่ว่าในบ้านในเมืองในวัดในวา กลายเป็นเทวทัตทำลายศาสนาไปหมดละ พระพุทธเจ้านิพพานแล้วไม่มีใครทำลายได้ มันก็ทำลายศาสนาของพระพุทธเจ้านั้นละ

ให้ใช้ความระวังสำรวมตนบ้าง ความเป็นผู้มีศีลมีธรรม พุทธศาสนานี้เป็นเอกนะไม่มีที่ต้อติ เพราะเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสเรียบร้อยแล้ว ศาสนาเหล่านั้นเราไม่ได้ตำหนิ ศาสนาใดก็ตามเป็นศาสนาของคนมีกิเลส คลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา จะเอาความถูกต้องดีงามอย่างแท้จริงมาจากที่ไหน เหมือนพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้วเมื่อสิ้นกิเลสแล้วสอนออกมาคำใดๆ เป็นสวากขาตธรรมๆ ตรัสไว้ชอบแล้วๆ ทั้งนั้น จิงหาที่ต้อติไม่ได้ มาต้อติเจ้าของชิ ธรรมท่านตำหนิตรงไหนนั้นละผิด ความผิดนั้นละเป็นพินเป็นไฟแก่ตัวเองและส่วนรวม ดูเราซิ

มันเลอะเทอะไปมากนะเวลานี้ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธมองดูมันไม่เห็น แม้ที่สุดมองเข้าไปในวัด ไม่ว่าวัดเขาวัดเรามันก็เลอะเทอะแบบเดียวกัน มันเข้าไปทำลายศาสนาอยู่ในวัด อยู่ในตัวเองของพระเณรเรา มันเลอะเทอะไปหมด นำทุเรศจิงๆ ยังหยิ่งอยู่นะ กิเลสไม่ถอย หยิ่งตลอดกิเลส เรื่องกิเลสจะไม่ถอยใครแหละ ตีตลอด แม้ไปติดคุกติดตะราง เวลาไปถาม ทำไมจิงต้อมาติดคุกติดตะราง เขาหาว่า ดูชินะ แล้วความจิงเป็นยังงัยละ เป็นจิงๆ นั้นแหละ คือไปขโมยของเขา ไปทำลายเสียหามา เขาจับยึดใส่คุกแล้วว่าเขาหาว่า นั้นมันลงเมื่อไรกิเลส

นี่เทศน์เดี๋ยวนี้ออกทั่วประเทศไทยและออกทั่วโลกทุกเช้านะ เทศน์สำหรับอยู่วัดป่าบ้านตาดเรานี้มีเฉพาะตอนเช้า ตอนเย็น ตอนกลางคืนไม่มี ส่วนไปสวนแสงธรรมมีสองพัก ตอนเช้าพอจันเสร็จแล้วก็พูด ตอนกลางคืนเขาก็หลังไหลมาฟัง อันนั้นที่

เทศน์เป็นแถวเป็นแนวละตอนกลางคืน ฟังสองกัณฑ์ ๆ อันนี้พูดอะไร ๆ ก็ได้ฟังตอนเช้า ตอนเดียว ตอนเช้าเท่านั้นเอง

การฝึกตนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ใครยังไม่เคยฝึกตนเสียก่อน เห็นว่าศาสนาเป็นของไม่สำคัญ ไม่มีอะไรฝึกตนได้ยิ่งกว่าพุทธศาสนา ฝึกตั้งแต่หยาบ ๆ จนกระทั่งสุดท้ายอด เลิศเลอสุดยอดคือพุทธศาสนา เพราะพระพุทธเจ้าเป็นองค์ศาสดาที่ล้นกิเลสเรียบร้อยแล้ว สะอาดเต็มที่ สอนธรรมข้อใดบทใดมาเป็นความถูกต้องแม่นยำ สะอาดไปหมดเลย กับพวกเรานี้มีแต่พวกเลอะ ๆ เทอะ ๆ นั้นขี้เลยเข้ากันไม่ได้ คือไม่เคยฝึกหัดตน นำศาสนาเข้ามาฝึกหัดตนก็เหมือนติดคุกติดตะราง มันไม่ไปตามอัธยาศัยของความคิดคะนอง ติดดินไปตามภาษาภาษาคนไม่มีขอบเขต ไม่มีเครื่องบังคับบัญชา มันก็ไปแบบนั้น

พอเอาศาสนามาคำสอนของพระพุทธเจ้าเข้ามาบังคับเท่านั้น มันดินมันตึนนะ พูดเหล่านี้ก็พูดถึงเรื่องพระ ตั้งแต่เราเป็นฆราวาสเป็นยังงั้นนิสัยใจคอ มีอะไรระมัดระวังรักษาไม่เห็นมี เป็นไปตามนิสัย ๆ ที่นี้พอบวชเข้ามาบีบ เช่นอย่างบวชเป็นพระ พระผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมนะ ไม่ใช่บวชมาแบบโกโรโกโส บวชมาเพื่อความเย่อหยิ่งจองหองพองตัว อาศัยศาสนาเป็นแหล่งหากิน แสวงหาศหาลาหาความเย็นเยื่อสรรเสริญอย่างนั้นนะ บวชหาธรรมจริง ๆ แล้ว กิริยาทุกอย่างไม่ให้ผิดไปตามนิสัยนะ มัดหมัด หลักธรรมหลักวินัยห้ามไว้ ๆ เหมือนว่าถูกบีบ บีบนี้เพื่อเป็นคนดีนะ เพื่อเข้าสู่กฎระเบียบอันดีงาม ก็เหมือนติดคุกเหมือนกัน

บวชที่แรกอันนั้นก็ผิดอันนี้ก็ผิด คือท่านบอกว่าผิดไว้แล้ว ตัวมันเชื่อมันไปโดนเอง ๆ ก็มีแต่เราไปทำผิด ที่นี้คอยบังคับตลอด ๆ มันก็ชิน ชินต่อการบังคับ บวชแล้วระมัดระวังตั้งแต่บัดนั้น ศิล ๒๒๗ รักษาให้แม่นยำให้ถูกต้อง บังคับตนใส่ศิล ศิลสมบูรณ์ สมบูรณ์ไปเรื่อย ๆ รักษาเรื่อย ๆ สมบูรณ์ไปเรื่อย ๆ นิสัยของเราที่เคยต่อต้านแต่ก่อนถูกรวมวินัยดีเข้ามา ๆ ให้อยู่ในความสวยงามน่าดู เจ้าของก็อบอุ่น

การฝึกตนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เพียงศิลเท่านั้นที่ว่ายากนะ ฝึกตนในศิลซึ่งเป็นเรื่องหยาบ ๆ ก็ว่ายาก ยิ่งให้ฝึกใจเข้าสู่ธรรม อันนี้ยิ่งละเอียดลออ ยิ่งทุกข์ยากลำบากมากทีเดียว ให้ขึ้นเวทีเสียก่อนจะได้รู้เอง ถ้าไม่ขึ้นเวทีจะไม่เห็นพุทธศาสนาเป็นของอัศจรรย์ ไม่เห็นพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก พระธรรมนี้เป็นของอัศจรรย์ ให้ขึ้นเวทีดำเนินตามแบบอย่างของพระพุทธเจ้าแล้วจะให้เห็นทุกแง่ทุกมุม ความรู้ความเห็นแปลกประหลาดอัศจรรย์ที่ไม่เคยรู้เคยเห็นจะรู้ขึ้นมา ๆ เป็นของอัศจรรย์ขึ้นมา แล้วหมอบกราบพระพุทธเจ้าตลอด ๆ เพราะทรงแสดงด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงไว้แล้ว

ฝึกอะไรก็สู้ฝึกตนไม่ได้ คืออะไรๆ ก็ดี ๆ แต่สู้ฝึกตนไม่ได้ ชนะอะไรๆ ก็ดีแต่สู้ชนะตนไม่ได้ ดังที่ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า โย สหสฺสํ สหสฺเสน สงฺคามเม มานุเส ชิน, เอกญจ เขยฺยมตฺตานํ, ส เว สงฺคามชุตฺตโม. การชนะคนอื่นนั้น คุณไปด้วยความทุกข์ ความทรมาณ ความก่อกรรมก่อเวร จะชนะเป็นล้านๆ ก็เท่ากับก่อกรรมก่อเวรไปตามๆ กัน เป็นเงาเทียมตัว ไม่มีอะไรวิเศษ ผู้ชนะก็เป็นผู้ก่อกรรมก่อเวร ผู้แพ้ก็ผูกกรรมผูกเวรเคียดแค้นภายในใจ มันแพ้ภายในร่างกายแต่ใจมันไม่ยอมแพ้ อาฆาตบาดหมางกันไปตลอดๆ นั่นเห็นไหมล่ะเรื่องของจิต

อ้าว เราสรุปเอาเนื้อความ แปลอรรถแปลธรรมเพื่อแก้กิเลสต้องแปลโดยอรรถไม่ได้แปลโดยพยัญชนะ แปลโดยพยัญชนะนี้ยกธาตุ วิภัติ ปัจจย วาจกอะไรเข้ามาประกอบกันแล้วเป็นเอกพจน์ พหูพจน์ รวมมาแล้วจึงมาเป็นคำหนึ่ง มันก็ไปเล่นอยู่กับหนังสือไม่ได้เล่นอยู่กับกิเลส ไม่ได้พัดกิเลส ถ้าแปลโดยอรรถ กิเลสอยู่ตรงไหนพังเข้าไปเลย มีแปลอยู่สองอย่าง แปลโดยพยัญชนะต้องแปลให้ได้ศัพท์ได้แสง ให้ถูกธาตุ วิภัติ ปัจจย จึงจะออกมาเป็นคำได้ มันก็เป็นตัวหนังสือเสียหมดไม่ได้เป็นกิเลส กิเลสไม่ได้ถลอกปอกเปิก ถึงจะแปลถูกขนาดไหนกิเลสไม่ถลอก

การแปลมีอยู่สองอย่างตามหลักวิชาของการเรียนทางด้านปริยัติ แปลโดยพยัญชนะต้องให้ถูกศัพท์ถูกแสง ถูกธาตุ วิภัติ ปัจจย วาจกอะไร เอกพจน์ พหูพจน์ ให้ถูกต้องตามนั้น มันก็ได้เพียงหนังสือเท่านั้น มาประกอบกันเข้าแปลว่านั่น ว่าถูกๆ หนังสือ เราผิดไปแค่นั้นที่ทวีปไม่รู้ณะ แปลโดยอรรถนี้กิเลสอยู่ตรงไหนพังเข้าไปเลย นั่น นี่แปลโดยอรรถ เอาเนื้อความ เอากิเลสให้พังไปเลย นั่น แปลสองอย่าง แปลโดยพยัญชนะ แปลโดยอรรถ กรรมฐานท่านมักจะแปลโดยอรรถทั้งนั้นแหละ

อย่างเราเรียนมานี้ก็เหมือนกัน เราก็เรียนจนเป็นมหาว่าไง คุณสักหน่อยเถอะนะ มหาบัวนี่นะ พัดก็ติดอยู่เก้าอี้เห็นไหมล่ะ แปลโดยอรรถโดยพยัญชนะเข้าใจทั้งหมด แต่เวลามาแปลทางภาคปฏิบัติแปลโดยอรรถทั้งนั้นนะ ไม่ได้ไปพยัญชนะนะ ธาตุ วิภัติ ปัจจย ไม่สนใจ แปลโดยอรรถเอาความ กิเลสอยู่ตรงไหนพังเข้าตรงนั้นๆ พอพูดอย่างนี้ก็สัมผัส ก็มีครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ท่านเป็นเปรียญ ๙ ประโยค เราไปเทศน์อยู่ในกรุงเทพท่านไปฟัง ก็พระผู้ใหญ่นิมนต์เราไปเทศน์ในงานครบรอบปีของท่านนั้นแหละ

เราเทศน์เราก็เทศน์แบบป่าละชี เป็นมหาที่ตาม ธรรมะเป็นธรรมะป่า เอามาจากป่านี้วะ เทศน์แล้วแปลไปเรื่อย แปลก็แปลอย่างว่าแปลโดยอรรถ ฟุ้งๆ พอออกมาแล้ว ท่านก็พูดว่า มหาบัวแปลผิดศัพท์ แทนที่เราจะมาพิจารณาว่าเราแปลผิดศัพท์ได้มาแก้ไขเราในการแปลผิดศัพท์ให้แปลถูกศัพท์ไม่นะ เกิดความสลดสังเวช โห ท่านติดปริยัติติดขนาดนี้เชียวนา นู่นนะ ไปอย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้มุ่งอรรถมุ่งธรรมอะไรยิ่ง

กว่าตัวหนังสือ นั้น ขนาดนี้แล้วท่านไม่มีหลักมีเกณฑ์ภายในจิตใจเลย เห็นไหมล่ะ มันไม่ได้มาว่าเราแปลผิดศัพท์ ตัวนั้นละตัวแปลผิดศัพท์ ก็เลสมันสับหัวอยู่นั้นไม่แปล ดีให้มันแหลกซิ ว่ามหาบัวแปลผิดศัพท์ นี่ถึงเวลามาพูดก็พูดเฉย ๆ

แทนที่เราจะคิดถึงเรื่องเราแปลผิดศัพท์ผิดแสงไม่เลยนะ ฟุ้งใส่กิเลส คือแปลโดยอรรถ แปลเอาความ ฟุ้ง ๆ เข้าหาตัวจริง ๆ ท่านไปลูบคลำอยู่ตามธาตุ วิภัติ ปัจจัย วากอะไร กว่าจะยกมาเป็นศัพท์เป็นแสงแปลออกมาได้ โถ มันผ่านธาตุ วิภัติใหญ่มาขนาดไหน ก็เรียนมาหมดแล้วมันรู้ด้วยกันหมด ทีนี้เวลาแปลเอาความไม่ยุ่ง ใส่ปุ๊วะเข้าไปเลย กิเลสอยู่ตรงไหนใส่ปุ๊วะเข้าไปเลย ทีนี้ท่านไม่เคยปฏิบัติท่านก็ไม่รู้ซิ เลยมาว่าเราว่าแปลผิดศัพท์

เราเกิดความสลดสังเวช เลยฝากธรรมะไปหาท่านกับพระที่สนิทสนมกัน เราวิตกวิจารณ์กับเจ้าคุณปู่ คือท่านแก่มากแล้ว อยากให้ท่านหนักทางด้านภาวาสักหน่อย ท่านจัดเจนทางปริยัติมาก แต่ทางปฏิบัติรู้สึกท่านจะด้อยอยู่มากนะ วาจี้ ท่านยอมรับนะ นี่ละที่หาว่าเราแปลผิดศัพท์นี่มันกลับคืนไปสอนท่าน เข้าใจไหม ท่านยอมรับ โอ๊ย ใช่แล้ว ยอมรับ ๆ อ่อนแอมากทางจิตตภาวนา ท่านก็มาเยี่ยมเราเหมือนกัน ท่านยอมรับว่าท่านอ่อนแอมากทางด้านจิตตภาวนา นั้นเห็นไหมล่ะ

เวลาหากิเลสเราจะไปเอาพยัญชนะ เอาศัพท์เอาแสงมายุ่งไม่ได้นะ ยุ่งไม่ได้เลย เข้าหาตัว ๆ ผิง ๆ เลย นั้นเรียกว่าแปลโดยอรรถ ๆ แปลโดยพยัญชนะไม่ยุ่งเลย นี่ท่านติดอยู่ในปริยัติเสียพอแล้ว พอแยบออกไปหาอรรถ แปลผิดศัพท์ท่านว่า ผิดศัพท์ไหนนะ สับหัวกิเลสอยู่จิง ๆ นี่ยังผิดศัพท์ที่อยู่เหอ ไอ้ผู้ที่ว่าผิดศัพท์กิเลสสับอยู่นั้น ยังเข้าใจว่าแปลถูกศัพท์ที่อยู่เหอ ถูกศัพท์ก็ถูกสับจากกิเลส นั่นละ มันสับมันยำเอานั้น นี่ก็แปลโดยอรรถเหมือนกัน ใส่ปุ๊วะเข้าไปอย่างนั้น เรียกว่าแปลโดยอรรถ ให้ได้สติเครื่องเตือนใจในเวลาฟัง

ภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติต่างกันมากนะ เมื่อได้ผ่านทางปริยัติด้วย ผ่านทางปฏิบัติด้วยแล้ว พูดได้อย่างเต็มเหนี่ยวทั้งสองด้านเลย ปริยัติเดินยังไง เดินไปตามแถวตามแนว เรื่องราวก็ไปธรรมดาลัย ๆ ไม่ปักลง ๆ เหมือนปฏิบัตินะ เวลาออกทางภาคปริยัติเข้ามาปฏิบัติมันปักลงซิ ไม่ได้ไปลอย ๆ อย่างนั้น ลอย ๆ เราก็เรียนมาแล้ว เราก็ลอยมาแล้ว เวลามาปฏิบัติเราก็ปักลงไปแล้ว ๆ มันก็รู้กันทั้งสองอย่างละซิ ทีนี้ความรู้ทางภาคปฏิบัตินี้อย่าเอามาเปรียบนะ เรื่องความรู้เรียนปริยัติจบพระไตรปิฎกไหนก็เถอะว่าจั้นเลย พระไตรปิฎกเดียวที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาจากพระไตรปิฎกอันใหญ่หลวงนั้น พระสงฆ์สาวกท่านตรัสรู้ขึ้นมา บรรลุนิพพานขึ้นมาจากพระไตรปิฎกใหญ่ของท่าน จึงแยกออกมาเป็นพระไตรปิฎกนั้นพระไตรปิฎกนี้ เป็นกิ่งแขนงต่างหาก ต้นลำอัน

ใหญ่โตอยู่ในพระไตรปิฎกใหญ่คือหัวใจของท่าน ท่านบรรจุไว้หมดเลยธรรม เพราะฉะนั้นธรรมในหัวใจนี้จึงกว้างขวางมากทีเดียว ปริยัติเราจะเรียนมากน้อยเพียงไร ได้แต่ความจำๆ

แม้หนังสือเล่มเดียวถ้าอ่านไม่จบ ตอนที่ไม่ได้อ่านมันก็ไม่รู้ ภาคปฏิบัตินี้มันเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟมีอยู่ที่ไหน คือสภาวะธรรมเป็นความจริงต่างๆ เป็นเหมือนเชื้อไฟ ความรู้ความเห็นภายในจิตใจในธรรมทั้งหลายนี้มันเหมือนไฟ มันจะลุกลามไปหมดแหละ อยู่ที่ไหนๆ มันจะลุกลามไปตามกันไปหมด เชื้อไฟขนาดไหนมันตามไปหมด มันตามรู้ตามเห็นไปหมดนั่นแหละ นี่ภาคปฏิบัติมันผิดกันอย่างนี้นะ ผิดกันมาก เราเป็นผู้เรียนมาด้วย เป็นผู้ปฏิบัติด้วย เราพูดตามความผ่านมาของเรา ว่าภาคปริยัติกับภาคปฏิบัตินี้ต่างกันมากทีเดียว

ภาคปริยัติเรียนมาถ้าไม่สนใจแก๊กิเลส เรียนเท่าไรก็ไม่มีความแก๊กิเลส มีแต่พอกพูนกิเลสขึ้น ลำคัญมันหมายความว่าตนได้ชั้นนั้นภูมินี้ ได้ยศถาบรรดาศักดิ์ ขึ้นเป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณเป็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นบ่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปเยอะนะทุกวันนี้ เราอยากจะพูดว่าบ่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นแหละ ถ้าผู้เป็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่บ่เราไม่ว่านะ เราว่าไอ้ผู้ที่เป็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นแหละ ดินเหนียวติดหัวว่าเป็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นบ่ไปเลย

นี่ละทางด้านปริยัติ ยศถาบรรดาศักดิ์มันเสริมกิเลสได้ตัวอย่างนี้แหละ ถ้าทางด้านปฏิบัติอย่าเอามา ปิดทีเดียวขาดสะบั้นไปเลยตกทำทวิปุ่น ไม่มีอะไรเข้ามายุ่งได้เลย ไม่ว่าคำนิทานสรรเสริญ เหมือนกันทั้งนั้น ตกลงไปหมดเลยไม่รับ ไม่มีอะไรเลิศเลอเท่ากับคำว่าพอแล้ว พอแล้วนี่พอหมด ไม่เอา เหล่านั้นเป็นส่วนเศษส่วนเลย ที่ว่าคำเยินยอคำสรรเสริญติฉินนินทา ไปเอามาโปะๆ ธรรมชาติเป็นของจริงไม่รับชื ตกออกหมดๆ นี่ภาคปฏิบัติ

ลงปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้วจะไปไหน ไม่ไปตรงที่ว่านี้จะไปไหน ก็ปฏิบัติเพื่อแก๊กิเลส กิเลสตัวไหนเป็นภัยแก๊กออกๆ ก็มีแต่ความถูกต้องดีงามไหลเข้าสู่ใจ ที่นี้ความรู้เวลาใจกับธรรมเข้าเป็นอันเดียวกันมันจำไปหมดเสีย ปริยัติเรียนมาก็พระไตรปิฎกเอามาซิ เข้ามากับหัวใจดวงที่ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันนี้ มันจำไปหมดครอบไปหมดเลย พูดตรงไหนออกปี่ๆ มันมีอยู่เต็มหัวใจแล้วจะอัดจะอันที่ตรงไหน พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้นะ พระสาวกท่านผู้ที่เชื่อชาฎุท่านเป็นอย่างนั้นจะว่าไง ท่านอัดอันที่ไหน

พูดออกมาบ่รับกันแล้วๆ สมควรที่จะตอบหรือไม่ตอบเท่านั้นเอง ตอบหนักเบาออกน้อยออกทันทีๆ ช่องทางเข้ามาบ่บับ ช่องทางที่ตอบรับกันออกไปช่องเดียวกัน นามยกเอาหนามบ่งไปเลยเชียวนั้น นี่ละภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ไม่จำแก๊กิเลสไม่

ทัน ถึงขั้นแก๊สไม่ได้หลับได้นอนทั้งวันทั้งคืน มีแต่แบบเดียวกันนี้ มีแต่แบบพืดกัน แบบที่ว่าสวนหมัดกัน ๆ ตลอด ลืมวันลืมคืน บางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่ง พืดกันตลอด กลางวันก็ยังไม่ยอมนอนอีก นี่ถึงขั้นของกิเลสกับธรรมะที่เกรียงไกรแล้วพืดกับกิเลส เห็นกันอย่างชัด ๆ อย่างนี้ กิเลสพังลง ๆ จิตใจสว่างจ้าขึ้นมา จ้าขึ้นมาเท่าไรยังมีความ คล่องแคล่วว่องไว เฉียบขาดเฉียบแหลมทุกอย่างขึ้นในจิตใจที่มีธรรมครองใจแล้ว ต่างกันนะ

นี่เราพูดถึงภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติที่เราเรียนมาเหมือนกัน เวลาออกมา ภาคปฏิบัตินี้ ความรู้ในภาคปฏิบัติไม่ได้เหมือนความรู้ปริยัติ มันชานไปหมดเลย เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟคือสภาวะธรรมที่มีอยู่ในที่ต่าง ๆ ความรู้คือธรรมนี้จะกระจาย ออกไปตามรู้ตามเห็นไปหมดจะว่าไง ไม่งั้นพระพุทธเจ้าท่านจะรับสั่งมาหรือทุก พระองค์ องค์ไหนที่ท่านปฏิเสธนรก พวกเปรต อสุรกาย บาป บุญ ตลอดถึงพรหมโลก นิพพาน องค์ไหนท่านปฏิเสธ รับรองยืนยันเป็นแบบเดียวกันหมด ก็รู้อย่างเดียวกันนี้ ท่านจะไปค้านกันได้ยังไง ถ้าลงรู้แล้วเป็นความจริงอันเดียวกัน ไม่มีใครคัดค้านกัน เป็น ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน จะแยกไปคัดค้านกันได้ที่ไหน เป็นอย่างนั้นนะความรู้ ภายในใจ

ถ้าความรู้จามา ก็จามาแบบงม ๆ เดา ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ผิดบ้างถูกบ้าง เทศน์ ก็เทศน์ไป มองเห็นกล้วยหอมกล้วยไข่ก็เทศน์ไปอย่างนั้นแหละ หลวงตาบัวเคยเทศน์ เอากล้วยหอมกล้วยไข่มากินมากแล้วนะ เพราะฉะนั้นถึงพูดได้เต็มปากละซี เทศน์หา กล้วยหอมกล้วยไข่ก็มี เทศน์ไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้ ทั้งหมดอามิสในโลกไม่สนใจเลยก็มี อย่างทุกวันนี้ไม่สนใจกับอะไร สนใจแต่หัวใจคนเท่านั้น ถ้าหัวใจใดดีพอที่จะรับได้ เอา ควรหนักหนัก ควรเบาเบา ใส่ผาง ๆ เลย เป็นธรรมล้วน ๆ ออก สิ่งเหล่านั้นไม่เคยสนใจ

อย่างที่ว่าช่วยโลกช่วยสงสาร ก็ช่วยไปตามกิริยาเท่านั้น ส่วนหัวใจไม่มีสิ่งเหล่านี้ เราปล่อยหมดแล้วเราไม่มี มีแต่เพื่อโลกทั้งนั้น ได้มาเท่าไรเพื่อโลก ๆ เราไม่เอา เราพอ ทุกอย่างแล้ว เราจึงพูดด้วยความบริสุทธิ์ใจบริสุทธิ์ปากของเราด้วย เราพูดตามหลัก ความจริงจริง ๆ เราไม่มีอะไรกับโลก ช่วยโลกมาขนาดไหนไม่มีที่จะเป็นมลทิน เพราะ การสั่งสมสิ่งเหล่านี้ที่โลกเอามาถายเรา เราไม่มี เปิดโล่งไปหมดเลย นั้นเห็นไหมละจิต ถ้าลงบริสุทธิ์แล้วเปิดเผยอยู่ตลอดเวลา

หากจิตมัวหมอง อะไรเข้ามาก็มาหาความมัวหมองแหละ ถ้าเป็นธรรมแล้วไม่ เอาอะไร ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรม พูดให้ชัดเจน ลงธรรมได้เข้าถึงใจ ปล่อยออก ๆ โดยลำดับลำดับ ถึงใจเต็มที่แล้วปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรม กว่าใจ กับธรรมเป็นอันเดียวกัน เวลาใช้ชีวิตอยู่ท่านก็ให้นามท่านตามขั้นตามภูมิ เช่น

พระพุทธเจ้าบ้าง พระอรหันต์บ้าง พอนิพพานไปแล้วเป็นธรรมชาติเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เป็นแบบเดียวกัน มันเป็นอยู่ในหัวใจท่านรู้แล้วท่านจะไปถามกันหาอะไร แบบนี้แบบเดียวกัน นี่ละภาคปฏิบัติไม่มีเถียงกัน ถ้าภาคปริยัติเถียงกันวันยังค่ำ

ขอให้ปฏิบัติตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าลงปฏิบัติแล้วจะค้ำพระพุทธเจ้าที่ตรงไหน ไม่มีที่ค้ำ มีแต่ขึ้นไปแล้วหมอบราบๆ ปฏิบัติตรงไหนรู้ตรงไหนพระพุทธเจ้ารู้แล้วเห็นแล้วๆ แล้วหมอบเรื่อยเลย ยอมรับเรื่อยไปๆ ตั้งแต่นรก สวรรค์ ขึ้นมาถึงนิพพาน เอา ค้ำตรงไหน นั่นเห็นไหมล่ะ ก็ทำนุรู้ก่อนเราแล้วสอนไว้แล้วว่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์สอนอย่างเดียวกัน ท่านไม่ได้ค้ำกัน ถ้าค้ำก็มีแต่คนตาบอดหูหนวกอย่างพวกเรา ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี อะไรไม่มี ๆ ไม่มีหมด ถ้าอะไร ๆ ที่มันจะกว้านพินกว้านไฟเข้ามาหาเจ้าของเป็นมีไม่พอ มีเมียคนหนึ่งอยากได้ร้อยเมีย มีผัวคนหนึ่งอยากได้ร้อยผัว นั่นมันไม่พอนะถ้าเป็นเรื่องของกิเลส นี่ละคนตาบอดอย่างพวกเรานะไปเลย หัวแตกแตกไปชนตะเรื่อยไปอย่างนั้น พวกกันจำหรือยังล่ะ เอาละพอ เหนื่อยแล้ว ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz